

Sygn. akt XIV C 1473/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Przemysław Okowicki

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Krygiółka

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2021 r. w Pile

sprawy z powództwa **Banku (...) SA z siedzibą w W.**

przeciwko **U. R.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej **U. R.** na rzecz powoda **Banku (...) SA z siedzibą w W.** kwotę **139.072,94 zł** (sto trzydzieści dziewięć tysięcy siedemdziesiąt dwa złote i dziewięćdziesiąt cztery grosze) w tym:

- kwotę 129.260,95 zł z odsetkami umownymi w wysokości 9,72 % rocznie od dnia 19 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

- kwotę 5.765,47 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.973,39 zł (osiem tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt sześć złotych i trzydzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

3. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 5.195 zł (pięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Przemysław Okowicki

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego w L.dnia 31 sierpnia 2016 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od U. R. kwoty 139.072,94 zł wraz z:

- odsetkami umownymi w wysokości 9,72 % rocznie liczonymi od kwoty 129.260,95 zł od dnia 19 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.765,47 zł od dnia 31 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,

a także zwrotu kosztów postępowania.

Powód wskazał, że zobowiązanie pozwanej wynika z umowy pożyczki zawartej w dniu 13 marca 2014 r. zawartej pomiędzy nim a pozwaną w kwocie 139.072,94 zł. Na tej podstawie pozwana otrzymała kwotę pożyczki i zobowiązała się do spłaty zadłużenia zgodnie z warunkami umowy oraz regulaminu pożyczki. Wobec braku spłaty zobowiązania zgodnie z harmonogramem spłaty i opóźnienia w płatności minimum dwóch wymagalnych rat zobowiązania powód skutecznie wypowiedział pozwanemu umowę, a całe roszczenie stało się wymagalne.

W dniu 4 października 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym L. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 25 października 2016 r. pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu od powoda. Pozwana zakwestionowała w całości podstawę prawną roszczenia podważając kwotę żadaną w pozwie jak i wysokość wyliczonych odsetek. Pozwana wskazała, że kwestionuje istnienie wierzytelności wynikającej z zawartej na piśmie umowy z dnia 13 marca 2014 r. oraz wyciąg z ksiąg banku z dnia 23 sierpnia 2016 r. Pozwana podniosła, że nie przypomina sobie aby zaciągała kredyt w powodowym Banku.

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym L. przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

W toku procesu strony podtrzymały pierwotnie przedstawione stanowiska.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 marca 2014 r. w B. U. R. zawarła z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej. Dane pozwanej niezbędne do jej identyfikacji i zawarcia umowy zostały ustalone w oparciu o dowód osobisty seria i numer (...) z datą ważności do 19 grudnia 2016 r. Pożyczka miała charakter konsolidacyjny, a środki udostępnione w jej ramach miały służyć pokryciu innych zobowiązań pozwanej, w tym z tytułu wcześniej zawartej umowy pożyczki w powodowym Banku oraz innych instytucjach finansowych tj. Banku (...) S.A w W., (...)Banku (...)w B., (...) S.A w W.. Udostępnienie pożyczki nastąpić miało w formie wypłaty na następujące rachunki pożyczkobiorcy prowadzone przez:

- Bank (...) S.A. z siedzibą w W. nr (...) tytułem spłaty pożyczki w wysokości 58.691,10 zł,
- (...) S.A. (Centrala – Departament Operacji) nr (...) tytułem spłaty kredytu (...) w wysokości 55.062 zł,
- (...) S.A. (Centrum Rozliczeniowe) nr (...) tytułem wypłaty kredytu w wysokości 12.496,90 zł,
- (...)Bank (...)nr (...) tytułem spłaty kredytu (...) w wysokości 23.750 zł.

Umowa została zawarta na okres od 13 marca 2014 r. do 15 marca 2021 r. Suma wszystkich środków pieniężnych wypłaconych pozwanej miała wynosić 150.000 zł, koszt pożyczki 89.671,42 zł, natomiast całkowita kwota do zapłaty wynosiła 239.671,42 zł.

Ustalono zmienne oprocentowanie pożyczki, które w pierwszym okresie odsetkowym wynosiło 10.71 % w stosunku rocznym i stanowiło sumę stawki referencyjnej WIBOR 3M obowiązującej w Banku w pierwszym okresie odsetkowym oraz stałej marży Banku w wysokości 8% z zastrzeżeniem, że nie może ono być wyższe niż dopuszczalne przepisami prawa. W umowie zastrzeżono, że zmiana stawki WIBOR 3M wpływa na wysokość oprocentowania pożyczki, a tym samym na wysokość miesięcznej raty kapitałowo-odsetkowej pożyczki. (§ 2 ust. 6 i § 3 ust. 2 i 3).

Pozwana zobowiązana była do spłaty pożyczki w 84 miesięcznych ratach płatnych do 15 dnia każdego miesiąca wynoszących 2.853 zł, przy założeniu ww. oprocentowania (w tym opłata operacyjna 20 zł). Dla pożyczki otwarto rachunek (...).

Zgodnie z § 3 ust. 14 umowy z tytułu zaległości w spłacie pożyczki bankowi przysługiwały odsetki umowne do dnia spłaty zadłużenia wyliczone w oparciu o oprocentowanie ustalone według stopy oprocentowania ustalonej zgodnie z § 2 ust. 6 i § 3 ust. 1 umowy. Ustalono, że bank nie będzie pobierał dodatkowego oprocentowania od zadłużenia przeterminowanego.

Z kolei w § 3 ust. 30 do chwili zadłużenia wobec banku, również po rozwiązaniu umowy, bankowi przysługiwały odsetki od należnych, a niespłaconych w terminie kwot pożyczki w wysokości odsetek umownych wyliczonych w oparciu o oprocentowanie pożyczki określone w umowie, z uwzględnieniem wysokości odsetek maksymalnych określonych

zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa. W przypadku rozwiązania umowy, odsetki liczone miały być w oparciu o oprocentowanie nominalne obowiązujące w dniu jej rozwiązania.

Zgodnie z regulaminem pożyczki gotówkowej stanowiącym załącznik do umowy pożyczki zawartej między stronami, bank naliczał odsetki metodą malejącego kapitału tj. od wysokości pożyczki pozostałej do spłaty zgodnie ze stanem aktualnego zadłużenia z tytułu pożyczki. Zgodnie z umową i regulaminem pożyczki bank miał prawo pobierać opłaty za czynności windykacyjne i obsługę pożyczki.

Stosownie do § 3 ust. 26 i 27 w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków udzielenia pożyczki albo w razie utraty przez pożyczkobiorcę zdolności kredytowej bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Zastrzeżono, że jeżeli pożyczkobiorca nie spłaci swoich zobowiązań wobec banku w terminie wskazanym w wypowiedzeniu, cała kwota pożyczki powiększona o należne odsetki i opłaty stanie się wymagalna.

Pozwana złożyła podpis pod umową i jej załącznikami posługując się wzorem podpisu złożonym w powodowym Banku na karcie wzorów podpisu. Pracownik powoda zweryfikował tożsamość powódki w oparciu o ww. dokument, co zostało odnotowane na umowie poprzez złożenie przy podpisie pozwanej pieczęci zawierającej informację „podpis sprawdzono (...)”. Podpis złożony na umowie przez pozwaną odpowiada podpisowi złożonemu na dowodzie osobistym pozwanej o serii i numerze (...), wniosku o otwarcie „konta osobistego w (...), umowie rachunku bankowego „Konto Osobiste w (...)”, potwierdzeniu zmiany (...) do (...), potwierdzenia aktywacji oraz nadania (...) dla karty (...).

Dowód: , umowa pożyczki wraz z załącznikami (k. 38-42, 64-55, 264-265), harmonogram spłaty (k. 56), wniosek ubezpieczeniowy (k. 265-266), wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej (k. 267-270), pełnomocnictwo rodzajowe dla osoby podpisującej umowę pożyczki z ramienia Banku (k. 271), wniosek o otwarcie konta osobistego w (...) (k. 288-289), dowód osobisty (...) (k. 290-290), umowa rachunku bankowego „Konto Osobiste w (...)” (k. 283), potwierdzeniu zmiany (...) do (...) (k. 294), potwierdzenia aktywacji oraz nadania (...) dla karty (...) (295), przesłuchanie pozwanej (k. 258, 315).

Kwota pożyczki została pozwanej wypłacona, zgodnie z umową (przelana na rachunki wskazane w § 1 umowy). Dzięki temu inne zobowiązania pozwanej zaciągnięte w Banku (...) S.A. z siedzibą w W., (...) S.A., (...) S.A., (...) Banku (...) w B. zostały spłacone.

Pozwana podjęła spłatę pożyczki, choć od samego początku zdarzało mu się przekraczać terminy płatności rat. Powód prawidłowo i zgodnie z umową dokonywał rozliczenia wpłat dokonywanych przez pozwaną.

Pozwana zaprzestała jednak spłacać pożyczkę na zasadach przewidzianych w umowie. W związku z tym powód pismem z dnia 29 grudnia 2015 r. wypowiedział pozwanej umowę kredytu z zachowaniem trzydziestodniowego terminu liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma. Jednocześnie zwrócił się do pozwanej z żądaniem spłaty całości pożyczki tj. kwoty 138.026,42 zł.

Wobec braku spłaty wymagalnej należności, Bank w dniu 23 sierpnia 2016 r. wystawił wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych, którym określił wysokość łącznego zadłużenia pozwanej na ten dzień na kwotę 139.072,94 zł, na którą składały się:

- należność główna w kwocie 129.260,95 zł,
- odsetki umowne za opóźnienie w spłacie rat kredytu za okres od dnia 13 marca 2014 r. do dnia 24 grudnia 2015 r. w kwocie 5.615,47 zł,
- odsetki umowne za opóźnienie w spłacie raty należności głównej od dnia 25 grudnia 2015 r. do dnia 18 kwietnia 2016 r. w kwocie 4.046,52 zł,

- opłat manipulacyjnych za czynności windykacyjne związane z opóźnieniem w spłacie pożyczki i za obsługę pożyczki w wysokości 150 zł.

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z potwierdzeniem nadania (k. 58-61), szczegółowe rozliczenie pożyczki (k. 57), szczegółowe rozliczenie wpłat (k. 66), potwierdzenia przelewów kwoty pożyczki (k. 157-160, 247-250), wyciągi bankowe (k. 220-224, 230, 251-256), zestawienie wpłat dokonanych (k. 13), wyciąg z ksiąg banku (k. 43), pełnomocnictwo (k. 29), odpis KRS powoda (k. 32-38), przesłuchanie pozwanej (k. 258, 315).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następującej oceny zebranego w sprawie materiału.

Na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. Sąd przyjął bez dowodów te powołane przez powoda fakty, które pozwany przyznał, uznając, że przyznanie nie budziło wątpliwości, bądź których nie zanegował, ponieważ twierdzenia te znajdowały oparcie w okolicznościach sprawy, a nie pozostawały sprzeczności ze stanowiskiem strony milczącej i z wynikami rozprawy.

Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie dokumentów prywatnych. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne jako nie budzące wątpliwości co do swojej prawdziwości i zgodności treści z prawdą. Dokumenty te w większości zostały dołączone do akt w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałami przez pełnomocnika powoda – adwokata. Te poświadczenia korzystały z domniemania prawnego zgodności treści z prawdą (art. 129 § 3 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c.), które w żadnym wypadku nie zostało obalone.

Wśród dokumentów prywatnych jako szczególnie istotny Sąd ocenił wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, zwłaszcza w zakresie wysokości zadłużenia pozwanej. Wyciąg z ksiąg bankowych został wystawiony przez bank, którego czynnościom należy przypisać cechę wiarygodności, jako instytucji zaufania publicznego. Banki są bowiem szczególnymi podmiotami gospodarczymi, funkcjonującymi w oparciu o bardzo szczegółowe regulacje, także w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych i poddany restrykcyjnemu nadzorowi. Dlatego z reguły wyciąg z ksiąg banku jest dokumentem prywatnym o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej). Nadto w pełni koreluje on z innymi przedłożonymi przez stronę powodową dowodami w postaci umowy łączącej strony, dokumentami szczegółowego rozliczenia umowy kredytu. Pozwana poza ogólnikowym sformułowaniem, iż kwestionuje wyciąg z ksiąg banku, nie zaoferowała żadnej argumentacji na poparcie swoich racji, a co więcej nie przedstawiła żadnych dowodów mogących podważyć jego moc dowodową.

Stosownie do art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 11 marca 2004 r. (V CZ 12/2004, nie publ.) bankowe dokumenty elektroniczne na podstawie ww. przepisu, traktować należy na równi z oświadczeniem utrwalonym na papierze za pomocą pisma - za dokumenty w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego. Powód przedłożył wydruki swych dokumentów istniejące w formie elektronicznej m.in. potwierdzenia zrealizowania przelewów, wyciągi bankowe, wykaz szczegółowego rozliczenia pożyczki. Dokumenty te Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Nie budziły one zastrzeżeń co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą, a nadto znajdowały potwierdzenie w treści innych dokumentów. Ponadto zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego adwokatem. Poza tym nie były przez pozwaną podważane. Taka sama ocena dowodów została poczyniona w stosunku do wydruków elektronicznych dokumentów bankowych przedłożonych przez pozwaną.

Pozwana w trakcie przesłuchania zasłaniała się głównie niepamięcią co do okoliczności związanych z zawarciem pożyczki będącej przedmiotem niniejszego sporu. Pozwana oświadczyła bowiem, że nie pamięta czy zaciągnęła omawiane zobowiązanie. Sąd uznał, iż pozwana w związku z dokuczającymi jej problemami zdrowotnymi na tle psychicznym po traumatycznych przeżyciach związanych ze śmiercią najbliższych jej osób, może faktycznie mieć trudności z powrotem pamięcią do pewnych faktów. Z tych, które pozwana pamiętała za istotne sąd uznał, iż posiadała w powodowym banku rachunek bankowy założony przed zawarciem pożyczki z dnia 13 marca 2014 r., jak również

posługiwała się kartą bankową, co niewątpliwie implikuje konieczność złożenia wzoru podpisu potrzebnego do podejmowania dalszych czynności w banku. Pozwana podała również, że według jej pamięci posiadała rachunki bankowe w Banku (...) S.A., (...)Banku (...)i w (...) S.A. oraz że zobowiązania pieniężne zaciągnięte w ww. instytucjach bankowych są uregulowane.

Sąd pominął wniosek dowody pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa na okoliczność ustalenia, czy podpis pod umową pożyczki został nakreślony przez pozwaną, uznając go za spóźniony, zbędny i zmierzający do przedłużania postępowania. Po pierwsze zauważyć należy, że pozwana zgłosiła go niemalże po upływie 4 lata od rozpoczęcia procesu, nie sposób uznać, że istniały przeszkody do zawnioskowania go na wcześniejszym etapie postępowania, zwłaszcza że pozwaną w sprawie reprezentował profesjonalny pełnomocnik. Ponadto pozwana w trakcie przesłuchania, ani w żadnym z pism procesowych nie wyraziła stanowiska zaprzeczającego podpisaniu przez nią umowy pożyczki, a jedynie podawała że nie pamięta okoliczności jej zawarcia. Sąd doszedł do przekonania, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do wyrokowania, a zgłoszony dowód jest sprekludowany i ma na celu wyłącznie odwleczenie w czasie wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził roszczenia o zaspokojenie wierzytelności wynikającej z zawartej z pozwaną umowy pożyczki w dniu 13 marca 2014 r. Zatem dochodzone przez powoda roszczenie kreowała właśnie ta umowa.

Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwana w istocie nie przeciwstawiła roszczeniu powoda żadnych zarzutów, które zasługiwałyby na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd pragnie odnieść się do podważania przez pozwaną okoliczności zawarcia z powodem umowy. Pozwana w toku procesu wskazywała bowiem, że nie pamięta aby zawierała przedmiotową umowę pożyczki, a podpis widniejący na jej papierowej formie nie odpowiada temu, który zwykle używała, albowiem podpisywała się pełnym imieniem i nazwiskiem. Pozwana podnosiła, że przypuszcza, że umowę pożyczki, na którą powołuje się powód mógł podpisać jej mąż. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie pozostawiała wątpliwości, że pozwana w dniu 13 marca 2014 r. skutecznie zawarła z powodem umowę pożyczki gotówkowej, a podpis widniejący na jej egzemplarzu został nakreślony przez pozwaną. Za powyższym przemawia wykazany przez powoda stosownymi dokumentami fakt udostępnienia środków pożyczki zgodnie z jej postanowieniami. Przypomnieć należy, że pożyczka została zaciągnięta bowiem na spłatę innych zobowiązań finansowych pozwanej w powodowym banku oraz innych instytucjach finansowych, które dzięki środkom pochodzącym z pożyczki zostały uregulowane. Okoliczność spłaty pożyczek czy kredytów w Banku (...) S.A., (...) Banku (...)i w (...) S.A. potwierdziła również pozwana. Nadto nie uszło uwadze sądu, że pozwana przed zawarciem pożyczki z dnia 13 marca 2014 r. od wielu lat współpracowała z powodem m.in. w 2003 r. zawarła z nim umowę rachunku bankowego, została wydana jej karta bankowa. Pozwana złożyła w banku również wzór swojego podpisu. W tym miejscu wskazać trzeba, że podpis złożony pod dokumentami w postaci wniosku o otwarcie konta osobistego, umowy rachunku bankowego, potwierdzenia aktywacji oraz nadania (...) dla karty, w którym pozwana złożyła podpis zgodny z podpisem umieszczonym na karcie, potwierdzenia zmiany (...) do karty z 2004 r., a przede wszystkim dowodu osobistego pozwanej seria i numer (...) odpowiada temu, który pozwana złożyła pod umową pożyczki z dnia 13 marca 2014 r. i jej załącznikami. Dodatkowo podpis złożony na umowie pożyczki został zweryfikowany przez pracownika banku w oparciu o jego wzór złożony wcześniej w Banku. Odwołując się do przypuszczeń pozwanej, iż to jej mąż podpisał omawianą umowę pożyczki, wskazać trzeba, że trudno w zgodzie z zasadami logiki uznać, że mąż pozwanej miałby w palcówce bankowej skutecznie podawać się za kobietę, co umożliwiłoby mu podrobienie podpisu swojej małżonki. Powyższe argumenty, wraz z brakiem stanowczego

zaprzeczenia przez pozwaną, że zawierała z powodem umowę w dniu 13 marca 2014 r. spowodowały, że powyższą linię obrony pozwanej należało uznać za oczywiście chybioną.

Nie sposób również poważnie potraktować zarzut wadliwego wyliczenia wysokości wierzytelności, skoro po pierwsze, w toku całego procesu nie został w żaden sposób skonkretyzowany a po drugie, po doręczeniu pozwanej rozliczenia, przedstawiającego sposób wyliczenia wysokości wierzytelności, w ogóle się on do niego nie odniosła. Wysokość dochodzonego roszczenia, oraz prawidłowość rozliczania dokonywanych przez Bank wpłat (zgodnie z postanowieniami umowy) w świetle przedłożonych dokumentów, w ocenie Sądu została należycie wykazana przez powoda.

Po myśli art. 78 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu.

Zgodnie z art. 69 ust.1 ustawy Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Do ustawowych wymogów treści należy m.in. określenie zasad i terminu spłaty, wysokości oprocentowania i warunków jego zmiany, warunków rozwiązania umowy. W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę. Istotną cechą tej umowy jest jej charakter wzajemny w rozumieniu art. 478 § 2 k.c. Ekwiwalentem świadczenia banku, polegającego na oddaniu do dyspozycji na czas oznaczony określonej kwoty pieniężnej, jest zapłata odsetek i prowizji, niezależna od obowiązku zwrotu wykorzystanego kredytu. Ten rodzaj i zakres ekwiwalentu przesądza również o odpłatnym charakterze umowy kredytu.

Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, ze względu na fakt, że obie strony umowy zaciągają zobowiązania. Z dokonanych w sprawie ustaleń wynikało, że Bank (...) SA z siedzibą w W. zawarł z pozwaną U. R. umowę pożyczki gotówkowej w dniu 13 marca 2014 r. Powód swoje zobowiązanie wykonał i udostępnił pozwanej kwotę limitu pożyczki określoną w umowie stosownie do jej postanowień. Nie ulegało również wątpliwości Sądu, że pozwana nie wykonała ciężącego na niej obowiązku w zakresie zwrotu przedmiotu pożyczki wraz z oprocentowaniem i kosztami jej udzielenia w oznaczonych terminach spłaty. Z uwagi na nieterminowe regulowanie przedmiotowej zaległości przez pozwaną przedmiotowa umowa została przez powoda zasadnie i skutecznie wypowiedziana. W związku z powyższym pożyczka stała się wymagalna w całości, a udzielający jej uzyskał prawo naliczania odsetek karnych.

Reasumując, Sąd uznał, iż powód wykazał swoje roszczenie co do zasady i co do wysokości, a w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw aby pozwany mógł zwolnić się od odpowiedzialności za swoje zadłużenie wobec Banku.

Jak wynikało ze złożonych przez stronę powodową dokumentów pozwana nie spłaciła należności głównej w wysokości 129.260,95 zł. Zgodnie z umową prawidłowo zostały naliczone odsetki umowne za opóźnienie w spłacie rat kredytu za okres od dnia 13 marca 2014 r. do dnia 24 grudnia 2015 r. w kwocie 5.615,47 zł oraz odsetki umowne za opóźnienie w spłacie raty należności głównej od dnia 25 grudnia 2015 r. do dnia 18 kwietnia 2016 r. w kwocie 4.046,52 zł, oraz opłaty manipulacyjnych za czynności windykacyjne związane z opóźnieniem w spłacie pożyczki i za obsługę pożyczki w wysokości 150 zł. Żądanie przez powoda łącznie kwoty 139.072,94 zł znajdowało zatem oparcie w postanowieniach umowy oraz obowiązujących przepisach.

Z tej ostatniej sumy, jak powiedziano, 129.260,95 zł stanowiło zadłużenie przeterminowane z tytułu kapitału. Zgodnie z umową (§ 3 ust. 14 i 30), od takiego zadłużenia powodowi przysługują odsetki umowne. Skapitalizowane odsetki umowne od należności głównej zostały naliczone przez bank do 18 kwietnia 2016 r., a zatem roszczenie o zasądzenie odsetek od niespłaconego kapitału od dnia 19 kwietnia 2016 r. było zasadne. Część z przeterminowanego zadłużenia pozwanej stanowią odsetki umowne i karne. Zgodnie z art. 482 § 1 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za

opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, zatem i to żądanie było słuszne i podlegało uwzględnieniu.

Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w punkcie 2 wyroku znajduje uzasadnienie w art. 98 k.p.c. (na przedmiotowe koszty złożyła się uiszczona przez powoda opłata od pozwu – 1.739 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda – 7.200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, prowizja e-card 17,39 zł).

W związku z wniesieniem przez pozwaną sprzeciwu i przekazaniem sprawy do postępowania zwykłego powstały dodatkowe koszty sądowe, których powód nie miał obowiązku uiścić, a które stanowiły różnicę między opłatą od pozwu w postępowaniu zwykłym i w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Wynosiły one 5.195 zł i na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych podlegały ściągnięciu od pozwanej, co znalazło odzwierciedlenie w punkcie 3 wyroku.

sędzia Przemysław Okowicki